

stavní nepožívá právní ochrany — správně, není chráněno důvěrou v knihu pozemkovou, — jest uznána podle judikátu ze dne 13. ledna 1909 č. 188 Gl. U. 4449 právě jenom pro zaplacené, ale knihovně ještě váznoucí hypotéky a nemůže býti vzhledem k imperativním předpisům §§ 431, 440 a 444 obč. zák. rozšiřována na zcizená již, ale knihovně ještě nevymazaná práva vlastnická. Že zemřelým vlastníkem již zcizené a odevzdané, ale knihovně mu ještě nepřipsané nemovitosti nejsou předmětem pozůstalostního řízení, jest sice pravda, nemá však příčinu v tom, že by knihovní stav neměl významu, nýbrž poněvadž vlastnictví nemůže býti uplatněno proti obligačnímu nároku mimoknihovního nabyvatele. Pro práva nabytá na tyto nemovitosti třetími osobami exekucí vedenou proti zemřelému dlužníku, nelze z oné skutečnosti nic dovozovat. Co platí o takových nemovitostech podle s p e c i e l n í c h pravidel konkursního řízení, jest pro posouzení sporné otázky nerozhodno. Námitka, že by provedení exekuce vedlo k bezdůvodnému obohacení hypotekárního věřitele a dlužníka, nemůže býti v této své obecnosti uznána za správnou, jak tomu jest v souzeném případě, nelze pro nedostatek skutkových zjištění vůbec posouditi«.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 8. III. 1930 RII 62/30.) Dr. Eisinger.

Rozhodčí soud povolaný podle honebního zákona pro Slezsko k rozhodování o škodě způsobené zvěří v honbišti, není oprávněn rozhodovati o škodě způsobené zvěří v ohražené školce, poněvadž tato k honbišti nepatří.

O d ů v o d n ě n í r o z s u d k u n e j v y š š í h o s o u d u. Dovolatel, domáhaje se zrušení nálezu honebního soudu rozhodčího, jímž byl jako držitel obecní honitby v K. uznán povinným nahraditi žalovanému za škody mu v jeho ovocné školce zvěří způsobené částku 10.314 Kč 75 h, uvedl pro požadované zrušení rozhodčího nálezu kromě důvodů uvedených v § 595 čís. 2. a 6. crs., které nižšími soudy za opodstatněné uznány nebyly (což dovolatel v odpor nebere), také to, že rozhodčí soud nebyl oprávněn rozhodovati o škodě, k náhradě mu uložené (list čís. 9). Neoprávněnost rozhodčího soudu, rozhodovati o požadované škodě, dovozoval dovolatel z toho, že poškozená ovocná školka žalovaného je trvale a úplně, a to tak ohražena, že, vyjímaje nahodilé případy, nemůže srstnatá zvěř ani dovnitř vnikati ani sem tam přebíhati (§ 8 písm. c) honebního zákona pro Slezsko ze dne 13. ledna 1903 čís. 42 z. z.) a že následkem toho poškozená školka k jeho — dovolatelovu — honebnímu okrsku nepatří. Uplatňuje toto jako důvod proti nálezu rozhodčího soudu, dovolatel, i když nikoliv doslovně, tedy nepochybně podle smyslu

uplatňoval proti rozhodčímu nálezu zrušovací důvod uvedený v § 595 čís. 5 čr.s., že totiž rozhodčí soud tím, že, ač jest povolán rozhodovati jen o škodách způsobených zvěří na pozemcích patřících k honitbě náhradou škody povinného, rozhodl o škodě na pozemku k dovolatelově honbišti nepatřícím, překročil meze svého úkolu. Nižší soudy neuznaly tento důvod pro zrušení rozhodčího nálezu za opodstatněný, ježto podle § 66 honebního zákona pro Slezsko jest prý rozhodčí soud povolán rozhodovati i o škodách v ovocných školkách, a to proto, že dovolatel před rozhodčím soudem nevznnesl námitku nepřislušnosti, následkem toho stal se rozhodčí soud k rozhodování příslušným. S těmito důvody nižších soudů nelze souhlasiti. Z toho, že honební zákon pro Slezsko v § 66 mluví též o škodě zvěří na ovocných školkách způsobené, neplyne, že rozhodčí soud byl povolán a jednal v mezích svého úkolu, když rozhodoval o škodě ve školce žalovaného způsobené, předpokládajíc, že správné jest tvrzení žalovaného, že školka byla způsobem v § 8 písm. c) honebního zákona pro Slezsko ohražena a že k honbišti dovolatelovu následkem toho (§ 7 uvedeného honebního zákona) nepatřila. Honební zákon pro Slezsko v § 66 zřejmě totiž školky podle § 8 písm. c) ohražené na mysli neměl, nýbrž mínil školky uvedeným způsobem neohražené a tudíž k honbišti patřící. Tomu svědčí § 61 písm. b) citovaného honebního zákona, podle něhož hraditi jest škody v honbišti způsobené, kdežto školka podle § 8 písm. c) honebního zákona ohražená k honbišti nepatří. Dovolovati oprávnění rozhodčího soudu k rozhodování o škodě ve školce žalovaného z toho, že nebyla vznesena námitka nepřislušnosti rozhodčího soudu, není správné, neboť o příslušnost rozhodčího soudu nešlo, nýbrž o překročení úkolu rozhodčího soudu a o jeho oprávnění k rozhodování o sporné náhradě vůbec. Podle uvedeného již § 61 písm. b) honebního zákona pro Slezsko je oprávněný k honbě povinen nahraditi škodu zvěří způsobenou v jeho honbišti. Jen o této škodě jest rozhodčí soud vůči držiteli honby oprávněn, pokud se týče povolán rozhodovati a nikoliv o škodě mimo honbiště způsobené. Rozhoduje o škodě mimo honbiště, jednal by a rozhodl by rozhodčí soud přes meze svého úkolu (§ 595 čís. 5 c. ř. s.). Jak již řečeno, pozemek, případně školka podle § 8 písm. c) honebního zákona pro Slezsko ohražená k obecnímu honbišti nepatří (§ 7 honebního zákona). Bylo tvrzeno před nižšími soudy, že školka žalovaného je způsobem v § 8 písm. c) citovaného honebního zákona trvale a dokonale ohražena, a že proto k honbišti dovolatelovu nepatří. Před nižšími soudy nebyla tato okolnost blíže na přetřes vzata a nebylo o ní jako o okolnosti školku žalovaného z honbiště dovolatelova vyklučující uvažováno. Okolnost ta jest ve sporu závažná, neboť, byla-li školka žalovaného podle § 8 písm. c) honebního zákona ohražena, a následkem toho (§ 7 hon. zák.) k honbišti dovolatelovu nepatřila, rozhodčí soud, rozhodnuv proti dovolateli

o škodě ve školce zvěří způsobené, by meze svého úkolu (§ 595 čís. 5 c. ř. s.) překročil. Řízení nižších soudů, najmě soudu prvního, je podle toho, co bylo uvedeno, neúplné, tudíž vadné, bylo proto (§ 510 c. ř. s.) na dovolání žalobcovo rozhodnouti, jak se stalo.

Pokud dovolání uplatňuje vadnost řízení (§ 503 čís. 2 cřs.) jiného, než shora uvedeného druhu, není tato výtká opodstatněna, a to z důvodů v napadeném rozsudku uvedených, na něž se poukazuje.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. září 1930, Rv II 895/29. Karel Jelínek.

Má-li kupec-jednotlivec více firem, mohou věřitelé jedné firmy domáhati se zaplacení svých pohledávek z jmění druhé firmy, neboť jde o jediného dlužníka.

O d ů v o d n ě n í: Dovolatelé prohlásili, že napadají rozsudek odvolacího soudu v celém obsahu a rozsahu, jak však vyplývá z vývodů dovolání a jeho návrhu, napadají pouze jeho výrok o vzájemných pohledávkách a nákladech sporu.

V tom směru však nelze dovolání odeprítí oprávněnosti.

Jde tu o řešení právní otázky, zdali dovolatelé mohou uplatňovati své vzájemné pohledávky proti žalující firmě, ač tyto, jak zjištěno, vznikly z právního poměru s firmou Julius D. v O. Zjištěno a nesporno jest, že majitelem obou firem jest Alois G., jenž provozuje oba obchody pod různými firmami. Avšak firma obchodníka jest jméno, pod kterým obchod provozuje, netvoří a nepředstavuje však žádného právního podmětu vedle něho nebo mimo něj a také se nerozeznává u obchodníka-jednotlivce mezi jeho soukromým a obchodním jméním, jako při obchodních společnostech. Více firem kupce-jednotlivce nelze proto považovati za různé právní podměty. Věřitelé jedné firmy mohou se domáhati zaplacení svých pohledávek i z jmění druhé firmy, neboť jde o jediného dlužníka (viz Staub-Pisko, Komentář čl. 15, § 1).

Dlužno tudíž dovolatele považovati za oprávněné, aby proti pohledávce žalující firmy namítali kompensando své pohledávky, vzniknuvší z právního poměru proti firmě Julius D., jejímž majitelem jest, jak již bylo podotknuto, také Alois G.

Poněvadž se soudy nižších stolic, vycházejíce z mylného právního předpokladu, nezabývaly otázkou existence a výše vzájemných pohledávek dovolatelů, bylo uznati, jak se stalo. (§ 496 č. 2 a 3, §§ 510 a 513 c. ř. s.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. listopadu 1930, Rv II 88/29. Karel Jelínek.